

Esialgne tõlge

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

13. juuli 2023(*)

Eelotsusetaotlus – Ühine käibemaksusüsteem – Direktiiv 2006/112/EÜ – Artikli 2 lõike 1 punkt c – Teenuste osutamine tasu eest – Avalik-õiguslikud organisatsioonid – Kohaliku omavalitsuse üksus, kes kogub kuurordimaksu kõikidele isikutele mõeldud kuurordirajatiste kasutamise eest

Kohtuasjas C-344/22,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Bundesfinanzhofi (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim maksukohus) 15. detsembri 2021. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 27. mail 2022, menetluses

Gemeinde A

versus

Finanzamt,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: koja president D. Gratsias, kohtunikud I. Jarukaitis ja Z. Csehi (ettekandja),

kohtujurist: T. Žapeta,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Gemeinde A, esindajad: *Rechtsanwältinnen* G. Burret ja N. Katemann,
- Saksamaa valitsus, esindajad: J. Möller ja N. Scheffel,
- Euroopa Komisjon, esindajad: J. Jokubauskaitis ja B. Martenczuk,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada asi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT 2006, L 347, lk 1; edaspidi „käibemaksudirektiiv“), artikli 2 lõike 1 punkti c ja artikli 13 lõike 1 teise lõigu tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud Gemeinde A (kohaliku omavalitsuse üksus A, Saksamaa) ja Finanzamti

(maksuamet, Saksamaa) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab kohaliku omavalitsuse üksuse A õigust sisendkäibemaksu maha arvata.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Käibemaksudirektiivi artikli 2 lõige 1 näeb ette:

„Käibemaksuga maksustatakse järgmisi tehinguid:

[...]

c) teenuste osutamine tasu eest liikmesriigi territooriumil maksukohustuslase poolt, kes sellena tegutseb;

[...]“.

4 Selle direktiivi artikli 9 lõikes 1 on sätestatud:

„Maksukohustuslane“ on iga isik, kes mis tahes paigas teostab iseseisvalt mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest.

„Majandustegevus“ on tootja, ettevõtja ja teenuseid osutava isiku mis tahes tegevus, sealhulgas kaevandamis- ja põllumajandusalane tegevus ning kutsealane tegevus. Majandustegevusena käsitatakse eelkõige materiaalse või immateriaalse vara kasutamist kestva tulu saamise eesmärgil.“

5 Nimetatud direktiivi artikli 13 lõikes 1 on sätestatud:

„Riike, regionaalsete ja kohalike omavalitsuste ametiasutusi ning teisi avalik-õiguslikke organisatsioone ei käsitata maksukohustuslasena tegevuse või tehingutega seoses, mida nad teevad ametivõimudena, isegi kui nad koguvad seoses nimetatud tegevuse või tehingutega makse, lõive, liikmemakse või tasusid.

Kui nad sellist tegevust või selliseid tehinguid teostavad, käsitatakse neid siiski maksukohustuslasena seoses tegevuse või tehingutega, mille puhul maksukohustuse kohaldamata jätmine põhjustaks olulist konkurentsimoonutamist.

[...]“.

6 Selle direktiivi artikkel 168 on sõnastatud järgmiselt:

„Kui kaupu ja teenuseid kasutatakse maksukohustuslase maksustatavate tehingute tarbeks, on maksukohustuslasel õigus selles liikmesriigis, kus ta neid tehinguid teeb, käibemaksust, mida ta on kohustatud tasuma, maha arvata:

a) käibemaks, mis kuulub tasumisele või on tasutud selle liikmesriigi territooriumil kaupade või teenuste eest, mille talle on tarninud või osutanud või tarnib või osutab mõni teine maksukohustuslane;

[...]“.

Saksa õigus

7 Käibemaksuseaduse (Umsatzsteuergesetz, edaspidi „UStG“) põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis on § 1 lõikes 1 sätestatud:

„Käibemaksuga maksustatakse järgmisi tehinguid:

1. ettevõtja majandustegevuse raames riigi territooriumil tehtud kaubatarned ja muude teenuste osutamine tasu eest. Maksustamine ei ole välistatud, kui tehing tehakse õigus- või haldusakti alusel või kui seda loetakse tehtuks tulenevalt õigusnormist;

[...]“.

8 UStG § 2 sätestab:

„(1) Ettevõtja on isik, kes tegutseb oma nimel tööstus-, kaubandus-, käsitöö- või kutsetegevuse valdkonnas. Ettevõtte hõlmab kogu ettevõtja tööstus-, kaubandus-, käsitöö- või kutsetegevust. Tööstus-, kaubandus-, käsitöö- või kutsetegevus on igasugune tulu saamisele suunatud alaline tegevus, isegi kui kasumi saamise kavatsus puudub või kui isikute rühm tegutseb vaid suhetes oma liikmetega.

[...]

(3) Avalik-õiguslikud juriidilised isikud tegelevad tööstus-, kaubandus-, käsitöö- või kutsetegevusega üksnes oma tööstus- või kaubandusasutuste ja [...] põllumajandus- või metsandusettevõtete kaudu. [...]“.

9 UStG § 12 lõige 2 sätestab:

„7-protsendilist vähendatud maksumäära kohaldatakse järgmiste tehingute puhul:

[...]

9. otseselt ujulate käitamisega seotud tehingud ja ravivannide tegemine. Sama kehtib kuurordirajatiste kasutamise võimaldamise kohta, kui tasuna tuleb maksta kuurordimaksu; [...]“.

10 Baden-Württembergi liidumaa kohaliku omavalitsuse korralduse seaduse (Gemeindeordnung für Baden-Württemberg) põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis (edaspidi „GemO“) on § 4 lõikes 1 sätestatud:

„Kohaliku omavalitsuse üksused võivad küsimusi, mida neil on õigus otsustada iseseisvalt, reguleerida määrusega, kui seaduses ei ole sätestatud teisiti. [...]“.

11 GemO § 10 lõiked 2 ja 3 on sõnastatud järgmiselt:

„(2) Kohaliku omavalitsuse üksus loob oma rahalise võimekuse piires selle elanike majanduslikuks, sotsiaalseks ja kultuuriliseks heaoluks vajalikud avalikud rajatised. Elanikel on kehtiva korra kohaselt õigus kasutada kohaliku omavalitsuse üksuse avalikke rajatisi samade põhimõtete kohaselt. Nad on kohustatud kandma kohaliku omavalitsuse üksusel tekkivaid kulusid.

(3) Isikutel, kellel on kohaliku omavalitsuse üksuses kinnisasi või kes tegelevad seal oma ametialal ega ela asjaomases kohaliku omavalitsuse üksuses, on samal viisil õigus kasutada avalikke rajatisi, mis on kohaliku omavalitsuse üksuses mõeldud kinnisasja omanikele või ettevõtjatele, ning nad on kohustatud panustama seoses oma kinnisasjaga või äritegevusega kohaliku omavalitsuse üksuse kohustuste täitmisse.“

12 Baden-Württembergi liidumaa kohalike maksude seaduse (Kommunalabgabengesetz für Baden-Württemberg) põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis on § 2 lõikes 1 ette nähtud:

„Kohalikke makse kogutakse kohaliku omavalitsuse üksuse kehtestatud määruse alusel. Määruse eesmärk on eelkõige määrata kindlaks maksukohustuslaste ring, maksu ese, suurus ja määr ning kriteeriumid, mille alusel määratakse kindlaks maksukohustuse tekkimine ja maksu tasumise tähtaeg.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

13 Põhikohtuasja kaebaja on omavalitsusüksus, kus asub tervistava kliimaga riiklikult tunnustatud kuurort. Kaebaja kuurorti haldab kohalikke omavalitsusi käsitlevate õigusnormide alusel nn eriotstarbeline ettevõtja, kes on äriühingu tulumaksu käsitlevate sätete kohaselt avalik-õigusliku juriidilise isiku majandustegevuseks mõeldud üksus.

14 Selleks kogub põhikohtuasja kaebaja GemO § 4 kohaselt koostoimes Baden-Württembergi liidumaa kohalike maksude seaduse §-s 2 nimetatud määrusega kuurordimaksu, et katta kulud, mis on seotud raviotstarbeliste ja puhkamiseks mõeldud rajatiste ehitamise ja hooldamisega ning selle tarbeks korraldatud üritustega.

15 Kuurordimaksuga maksustatakse esiteks mitteresidendid, kes elavad omavalitsusüksuses ja kellele on antud võimalus neid rajatisi kasutada ja üritustel osaleda, teiseks omavalitsusüksuse residendid, kes oma isiklike suhete tõttu asuvad mõnes teises omavalitsusüksuses, ning kolmandaks mitteresidendid, kes viibivad omavalitsusüksuses tööga seotud põhjustel, et osaleda konverentsidel või muudel üritustel (edaspidi koos „kuurordimaksu tasuma kohustatud isikud“). Seevastu ei koguta kuurordimaksu päevakülastajatelt, mitteresidentidelt ega residentidelt, kes töötavad omavalitsusüksuses või saavad seal koolitust.

16 Kuurordimaksu määr mitteresidentide puhul on kindel summa iga viibitud päeva kohta ja residentide puhul, kes on selle maksuga maksustatavad, iga-aastane kindel summa, mis tuleb tasuda sõltumata nende viibimise kestusest, sagedusest või hooajast.

17 Eelotsusetaotluses on märgitud, et iga isik, kes tasu eest majutab külastajaid, käitab kämpingut või annab oma eluaseme tasu eest külaliskorterina kasutada isikutele, kes ei ole kohaliku omavalitsuse elanikud, on kohustatud need isikud kolme päeva jooksul pärast saabumist ja lahkumist sisse ja välja registreerima. Lisaks on reisikorraldajad kohustatud kuurordimaksu märkima deklaratsiooni, kui reisija makstav tasu sisaldab nimetatud maksu.

18 Põhikohtuasja kaebaja rahastas aastatel 2009–2012 selle maksu kogumisest saadavatest tuludest (edaspidi „vaidlusalused aastad“) muu hulgas veepargi, kuursaali ja jalutusradade (edaspidi koos „kuurordirajatised“) ehitamist, hooldust ja renoveerimist. Neile rajatistele on vaba juurdepääs igaühel ja elukohatõendit ei ole sissepääsuks vaja.

19 Kuna põhikohtuasja kaebaja leidis vaidlusaluste aastate kohta esitatud käibedeklaratsioonides, et kuurordimaks kujutab endast tasu käibemaksuga maksustatava tegevuse eest, st kuurordi käitamise eest, taotles ta kõikide talle osutatud ja turismiga seotud teenuste eest tasutud käibemaksu mahaarvamist.

20 Põhikohtuasja vastustaja poolt kohapeal läbi viidud maksukontrolli käigus jättis maksuinspektor muu hulgas arvestamata sisendkäibemaksu, mis ei olnud seotud kuurordi käitamisega, ning võttis kuursaaliga seotud tasutud sisendkäibemaksu summasid arvesse üksnes osas, mis puudutas selle üürileandmist. Põhikohtuasja vastustaja esitas 20. märtsil 2015

kontrollitulemustele vastavad muudetud käibemaksuotsused.

21 Põhikohtuasja kaebaja esitas vaidemenetluses tehtud haldusotsuse peale, millega tema vaie jäeti rahuldamata, kaebuse Finanzgericht Baden-Württembergile (Baden-Württembergi maksukohus, Saksamaa).

22 Nimetatud kohus jättis 18. oktoobri 2018. aasta otsusega tema kaebuse rahuldamata peamiselt põhjusel, et põhikohtuasja kaebaja ei tegutsenud ettevõtjana tegevuses, mille tulemusel ta kogus kuurordimaksu. Ta märkis, et kuna kuurortide käitamine kuurordimaksu eest ei kujuta endast tegevust ettevõtjana, siis ei saa selle maksu kogumisest tulenevad deklareeritud tehingud olla käibemaksuga maksustatavad ning järelikult oleks tulnud keelduda tasutud sisendkäibemaksu mahaarvamisest, mida põhikohtuasja vastustaja algul lubas. Ta tuletas siiski meelde, et kaebaja suhtes ebasoodsa maksu kehtestamine on keelatud (*reformatio in pejus*).

23 Põhikohtuasja kaebaja esitas selle kohtuotsuse peale kassatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule, Bundesfinanzhofile (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim maksukohus).

24 Esiteks palub eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitada, kas käesoleval juhul tuleb järeldada, et tegemist on teenuste osutamisega tasu eest, täpsustades samas, et ta kaldub eitava vastuse poole. Nimelt võivad kuurordirajatisi tasuta kasutada ka isikud, kellelt ei võeta kuurordimaksu. Sellest vaatenurgast ei ole võimalik kindlaks teha, kes on kuurordimaksu tasumise eest saadava teenuse saaja, kuna isik, kellel tuleb seda maksu tasuda, ei ole – võrreldes isikutega, kes võivad kuurorti kasutada ka tasuta – saanud ühtki konkreetset eelist, mida saaks tarbida ja mis oleks ulatuslikum sellest, mida saavad teised isikud. Eelotsusetaotluse esitanud kohtul on sellegipoolest kahtlusi seoses küsimusega, kas põhikohtuasja kaebaja ja kuurordi külastajate vahelist õigussuhet tuleb käsitleda eraldi. Kohaliku omavalitsuse määruse kohaselt tasuvad viimased kuurortide kasutamise eest kindlas summas kuurordimaksu. Seega tehakse neid makseid vastutasuna võimaluse eest nimetatud kuurordirajatisi kasutada. Lõpuks märgib nimetatud kohus, et ei ole välistatud, et tegemist on püsivalt kahjumliku tegevusega, kuna kuurordimaks ei kata kuurordirajatiste tegevuskulusid.

25 Teiseks küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult – kui käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis esitatud küsimusele tuleb vastata jaatavalt –, kas „olulise konkurentsimoонutuse“ tuvastamiseks käibemaksudirektiivi artikli 13 lõike 1 teise lõigu tähenduses ei peaks analüüs puudutama mitte ainult põhikohtuasja kaebaja territooriumi, vaid ka naaberomavalitsusi, Baden-Württembergi liidumaad või liitvabariigi territooriumi.

26 Neil asjaoludel otsustas Bundesfinanzhof (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim maksukohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas sellistel asjaoludel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, tegeleb kohaliku omavalitsuse üksus, kes kogub omavalitsuse määruse alusel külastajatelt, kes viibivad kohaliku omavalitsuse üksuses (kuurordi külastajad), kuurordirajatiste (nt veepark, kursaal, jalutusrajad) kasutamise õiguse eest „kuurordimaksu“ (kindel summa iga viibimispäeva kohta), seeläbi, et ta võimaldab kuurordi külastajatel selle maksu eest kuurordirajatisi kasutada, majandustegevusega [käibemaksudirektiivi] artikli 2 lõike 1 punkti c tähenduses ka siis, kui kuurordirajatistele on niigi igaühel (ja seetõttu näiteks ka kohaliku omavalitsuse üksuse elanikel, kes ei ole kohustatud kuurordimaksu tasuma, ja muudel isikutel, kes ei ole kohustatud tasuma kuurordimaksu) vaba juurdepääs?

2. Juhul kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, kas põhikohtuasja eespool kirjeldatud asjaoludel piirdub selle hindamisel, kas kohaliku omavalitsuse üksuse suhtes maksukohustuse

kohaldamata jätmine põhjustaks „olulist konkurentsimoontamist“ [käibemaksudirektiivi] artikli 13 lõike 1 teise lõigu tähenduses, asjaomane geograafiline turg üksnes kohaliku omavalitsuse üksuse territooriumiga?”

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

27 Kuivõrd eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab esimese küsimuse sõnastuses mõistele „majandustegevus“, siis tuleb meenutada, et käibemaksudirektiivi artikli 9 lõike 1 esimese lõigu kohaselt on „maksukohustuslane“ iga isik, kes teostab mis tahes paigas iseseisvalt mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest. Artikli 9 lõike 1 teise lõigu esimese lause kohaselt on „majandustegevus“ tootja, ettevõtja ja teenuseid osutava isiku mis tahes tegevus, sealhulgas kaevandamis- ja põllumajandusalane tegevus ning kutsealane tegevus.

28 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib tegevuse aga kvalifitseerida majandustegevuseks käibemaksudirektiivi artikli 9 lõike 1 teise lõigu tähenduses üksnes siis, kui see vastab ühele käibemaksudirektiivi artikli 2 lõikes 1 nimetatud tehingutest (15. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA, C-846/19, EU:C:2021:277, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Seega, et teha kindlaks, kas kuurordirajatiste kasutusse andmine sellistel tingimustel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kujutab endast majandustegevust käibemaksudirektiivi artikli 9 lõike 1 teise lõigu tähenduses, ja sellest tulenevalt, kas põhikohtuasja kaebaja on maksukohustuslane selle direktiivi artikli 9 lõike 1 esimese lõigu tähenduses, tuleb kõigepealt kindlaks teha, kas ta tegi kasutusse andmise raames selle direktiivi artikli 2 lõike 1 punktis c nimetatud teenuse osutamise tehingu tasu eest (vt selle kohta 12. mai 2016. aasta kohtuotsus Geemente Borsele ja Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, punkt 22).

30 Kuivõrd eelotsusetaotluse esitanud kohtu poolt eelotsusetaotluses välja toodud asjaolud võimaldavad järeldada, et põhikohtuasjas oli tegemist teenuste osutamisega, siis tuleb kontrollida, kas seda võib pidada põhikohtuasja kaebaja poolt osutatuks tasu eest nimetatud direktiivi artikli 2 lõike 1 punkti c tähenduses (vt selle kohta 12. mai 2016. aasta kohtuotsus Geemente Borsele ja Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, punkt 23).

31 Seega tuleb asuda seisukohale, et esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas käibemaksudirektiivi artikli 2 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et kuurordirajatiste kasutamise võimaldamine kohaliku omavalitsuse poolt, kui viimane kogub kohaliku omavalitsuse määruse alusel külastajatelt iga omavalitsusüksuses viibimise päeva eest kindlas summas kuurordimaksu, samas kui need rajatised on kõigile vabalt ja tasuta kasutatavad, on „teenuste osutamine tasu eest“ selle sätte tähenduses.

32 Käibemaksudirektiivi artikli 2 lõike 1 punkti c kohaselt maksustatakse käibemaksuga teenuste osutamine tasu eest liikmesriigi territooriumil maksukohustuslase poolt, kes sellena tegutseb.

33 Teenus on osutatud „tasu eest“ käibemaksudirektiivi artikli 2 lõike 1 punkti c tähenduses üksnes juhul, kui teenuse osutaja ja teenuse saaja vahel on õigussuhe, millega seotud toimingud on vastastikused, ja teenuse osutaja saadav vastutasu vastab majanduslikult väärtuselt teenuse saajale osutatavale individualiseeritavale teenusele. Nii on see juhul, kui osutatud teenuse ja selle eest saadud tasu vahel on otsene seos (20. jaanuari 2022. aasta kohtuotsus Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

34 Samas ei ilmne, et esineb õigussuhe, mille käigus vahetatakse vastastikuseid teenuseid, ühelt poolt omavalitsusüksuse, kes kogub omavalitsusüksuse määruse alusel tema territooriumil viibivatelt külastajatelt iga viibitud päeva kohta kindlas summas kuurordimaksu, ja teiselt poolt külastajate vahel, kellel on õigus kasutada selle omavalitsusüksuse pakutavaid kuurorte, mis on vabalt kasutada kõigile, sealhulgas isikutele, kes ei ole kohustatud seda maksu tasuma.

35 Nimelt ei saa omavalitsusüksuse saadavat tasu, see tähendab kuurordimaksu, pidada tulenevaks teenuse osutamisest, milleks on kuurordi kasutamise võimaldamine, mille eest see kujutab endast otsest tasu.

36 Sellega seoses tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et otsene seos on olemas, kui kaks teenust on vastastikku seotud, st üks neist on osutatud vaid tingimusel, et osutatakse ka teine, ja vastupidi (11. märtsi 2020. aasta kohtuotsus San Domenico Vetraria, C-94/19, EU:C:2020:193, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Kuurordimaksu tasumise kohustus on aga selle maksu tasumiseks kohustatud isikutele pandud kohaliku omavalitsuse määruse alusel, mis näeb ette ka selle maksu suuruse (vt selle kohta 18. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus SAWP, C-37/16, EU:C:2017:22, punkt 28).

38 Eelkõige aga ei ole kuurordimaksu tasumise kohustus seotud mitte seda tasuma kohustatud isikute poolt omavalitsusüksuse pakutavate kuurortide kasutamisega, vaid viibimisega omavalitsuse territooriumil, olenemata viibimise põhjustest. Seega on külastajad, kes viibivad omavalitsusüksuses, kohustatud seda maksma, sealhulgas juhul, kui nad viibivad nimetatud territooriumil muudel põhjustel, nagu seal elavate pereliikmete või tuttavate külastamine, ja kui neil ei ole kavatsust kuurorte kasutada (vt analoogia alusel 22. juuni 2016. aasta kohtuotsus ?eský rozhlas, C-11/15, EU:C:2016:470, punktid 25 ja 26).

39 Lisaks, kuigi kuurordimaksu tasuma kohustatud isikutel on võimalus kuurordirajatisi kasutada, on need siiski vabalt ja tasuta kasutamiseks kõigile isikutele, sealhulgas elanikele või päevakülastajale, olenemata sellest, kas nad on kohustatud kuurordimaksu tasuma või mitte. Seega ei ole seda maksu tasuma kohustatud isikutel muid eeliseid võrreldes nende kuurorte kasutavate isikutega, kellelt seda maksu ei võeta.

40 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et käibemaksudirektiivi artikli 2 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et kuurordirajatiste kasutamise võimaldamine kohaliku omavalitsuse poolt, kui viimane kogub kohaliku omavalitsuse määruse alusel külastajatelt iga omavalitsusüksuses viibimise päeva eest kindlas summas kuurordimaksu, samas kui selle maksu tasumise kohustus ei ole seotud nende rajatiste kasutamisega, vaid omavalitsuse territooriumil viibimisega, ning kui need rajatised on kõigile vabalt ja tasuta kasutatavad, ei ole „teenuste osutamine tasu eest“ selle sätte tähenduses.

Teine küsimus

41 Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab esiteks, et kui vastus esimesele eelotsuse küsimusele on eitav, siis tuleb kaebus jätta rahuldamata, ja teiseks, et teine eelotsuse küsimus

esitatakse ainult juhul, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, ei ole teisele eelotsuse küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

42 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 2 lõike 1 punkti c

tuleb tõlgendada nii, et

kuurordirajatiste kasutamise võimaldamine kohaliku omavalitsuse poolt, kui viimane kogub kohaliku omavalitsuse määruse alusel külastajatelt iga omavalitsusüksuses viibimise päeva eest kindlas summas kuurordimaksu, samas kui selle maksu tasumise kohustus ei ole seotud nende rajatiste kasutamisega, vaid omavalitsuse territooriumil viibimisega, ning kui need rajatised on kõigile vabalt ja tasuta kasutatavad, ei ole „teenuste osutamine tasu eest“ selle sätte tähenduses.

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: saksa.